

Протутњаше напокон и многобројни празници. Запљушташе честитке, жеље, проценти, анализе, предвиђања, па чак и по која нада. Пао је и снег. Зимска идила је омогућила и зверкама да покажу трагове.

Почело је неуобичајено помпезно, као никада раније, прославом грегоријанског Божића. Ту се више није знало ко коме честита а ко код кога иде у цркву. Деда Мраз је само накратко паузирао како би се известило где је папа, шта ради и са кога се прозора обраћа *Urbi et orbi*. Права идила. Спикери са јавног сервиса су нас још у рану зору (као да то већ нису чинили данима пре тога), обавестили да је по среди дан, када Божић “славе хришћани који време рачунају по новом календару”(sic!). (Обратити пажњу на: *време рачунају* ``)! Дакле, ни слова о еклисиолошким разлозима, већ се “само” благо нагиње томе, да су неки хришћани крезуби и заостали, па *време рачунају* по неком тамо старом, неупотребљивом календару, а неки су пак, напредни, високи, лепи и плави, па *време рачунају* баш како треба. А подразумева се ко је какав.

Како сам и лично честитао празник десетинама пријатеља широм света (од Грчке до Аустралије), нисам ни био свестан да не знам који је датум. Срећом, новинари јавног сервиса су ме обавестили да ми фале куглице на временској рачунаљки, па сам се некако снашао.

У наше домове, кроз преносе, и хепи-енд филмове о Деда Мразевима, са разних меридијана, ушле су лепе слике породичних и државних прослава, топлих домова, украшених јелки пред парламентима, ватромети... Лепо, свака част.

Народ који више и не може да састави крај с крајем, очекује празник више као прилику за кратку хибернацију, када га барем 2-3 дана неће салетати инкасанти, порезници, опомене и претње, него као прилику за неко славље, за шта реално нема ни разлога.

А онда, неминовно нам следи прелазак, из једне у другу годину. Тај календарски прелазак, код нас је овај пут доживљен као чекаоница у зубној амбуланти. Народ који више и не може да састави крај с крајем, очекује празник више као прилику за кратку хибернацију, када га барем 2-3 дана неће салетати инкасанти, порезници, опомене и претње, него као прилику за неко славље, за шта реално нема ни разлога. Трговци у неверици посматрају грађане који пролазе поред препуних тезги, без намере (и могућности) да се разбацују, и троше преко мере. То много говори.

Е сад, ако је народу хладно око срца, није медијима, који овом приликом преузимају улогу спинера оптимизма. Изгледа да је немушто упозорење премијера да нам “песимизам није најбољи савезник у наредном периоду” код плебса поприлично игнорисано. Јавни сервис нас обавештава да се приближавамо “најлуђој ноћи”, као да су нам све друге ноћи луде, али ова је баш нај, нај. А можда су и у праву. Када пола народа једва има за макароне и “де гол” пасуљ, обавештавају нас како морамо имати богату трпезу (сад или никад), јер је ноћ најлуђа, а на трпези обавезно прасе и разне ђаконије. Једна страна овог неукуса је што се сиротињи стаје на муку, а друга је што се пет дана пред истек шестонедељног Божићног поста, сугерише од стране институције која би требала имати и едукативну функцију, кршење истог. Покушавам, али ми не успева (а покушајте и ви) да замислим телевизију Сарајево, како усред рамазанског поста емитује кратки курс из крмокоља. Неко би сигурно дошао под удар закона, а могу да замислим реакцију исламских верских поглавара и верника.

Изостало је и макар благо, саветодавно реаговање црквених великодостојника, који су се само до пре коју годину знали жестоко супротстављати локалним кобасицијадама и сланинијадама у време поста. Ово, што се десило у част “најлуђе ноћи” изгледа није било локално.

По слободној процени најбоље (самим тим и највеће и најмасније) прасе на екрану имали су Пинк Курсације, екипа која примитивним квазијугонасталгичарско бајатим вицевицама, креатурама и пошалицама слуђује овај народ, шминкајући леш братства-јединства. Тек да они не буду сами, на још једној националној фркенцији, да иронија буде већа, у квизу:

“Ја волим Србију”, једно од питања је било и: Шта обавезно мора бити на новогодишњој трпези? “Тачан” одговор се из наведеног сам намеће. Па зар се тако воли Србија?

Како су националне фреквенције јавно, национално добро, а у телу које њима газдује има и свештених лица, поставља се питање зашто је могуће да се путем њих отворено вређају верска осећања православног народа у Србији? Барем и као мањинске групе.

Изнебуха се јавио и патријарх, честитајући Нову годину. У чије име, коме, коју Нову годину? Бог ће га знати. Луда ноћ, нема шта!

Већ помало уморни од празновања дочеасмо и најрадоснији празник (а не како нас медији обавештавају највећи, јер је Васкрс управо, празник над празницима).

За разлику од грегоријанског Божића коме је дат приоритет породичног празника, пуног породичне слоге, праштања, топлине, овај наш је више представљен као једна музејско-фолклорно-етнографска манифестација.

За разлику од грегоријанског Божића коме је дат приоритет породичног празника, пуног породичне слоге, праштања, топлине, овај наш је више представљен као једна музејско-фолклорно-етнографска манифестација.

Већ 15 година почиње на Бадње јутро, снимком дедице који са унуком иде у забран да ритуално посече бадњак Тај снимак је Тијанић наследио још од Вучелића, и ако се овако настави, емитоваће се све док унук са снимка не постане деда. Медији су нас известили и да је патријарх на Бадњи дан освештао цркву св. Симеона *Миротворца*, у Новом Београду, иако је Симеон све до сада био (биће и надаље), Мироточиви, али спинерима доброг расположења и оптимизма је то недовољно, док не постане и миротворац, али прави. Европејски. Срећом овај празник је још увек доминантно породични, па чак и недоличности које се вероватно испољавају из незнања, не могу умањити радост коју собом носи.

На крају, већ исцрпљени, дођосмо и до Нове године коју неки зову српском, неки православном, али исцрпљеност чини своје, па неукус кога овим поводом има знатно мање, може се и оправдати.

Кад се џамбаси туку, чувај кона!

Но, основна намера нам овде није да анализирамо празнике као такве, већ их подвлачимо само као једну илустрацију конфузног, збуњујућег, или најблаже речено неосмишљеног третирања појединих догађаја и појава. И уопште, манипулација духовним (а и материјалним) стањем нације је једна прилично алармантна и свакодневна појава. Ако је неко присуствовао на неком вашару представи “шибицарења”, ово што се око нас дешава биће му много јасније. За оне који нису имали прилике да то гледају: ради се о превари коју изводи један вешт манипулант празним кутијама шиблица, испод којих крије куглицу, а око њега тим превараната одабира наивне жртве, које увлачи у игру, и по правилу отима сав новац. Жртва преваре је затим љута на себе, али касно.

Сви ми користимо рачунар када нешто пишемо, и у доњем десном углу монитора имамо команду којом бирамо писмо којим желимо писати. Е ту ми бирамо српску ћирилицу (Serbian Cyrillic), али и српску латиницу (Serbian Latin)?! Дуготрајним коришћењем рачунара ми се на ово навикавамо. Постаје нам нормално, иако није. Не видим никакву потребу за иконицом Serbian Latin, ако већ постоји опција Croatian (хрватски), јер се суштински и формално ради о хрватском писму (које се још зове у гајевicom). Српска латиница не постоји. Она је у ствари подметачина којом се девалвира капитално достигнуће нашег народа – писмо.

Као резултат алфабетске дезоријентације, а и потребе да се из празног џепа отме народу још који динар, власт нас је честила новим регистарским таблицама, које су довеле до нових проблема, што се и дало очекивати. Са једне стране наплаћује се нека налепница на којој пише исто што и у саобраћајној дозволи, али кошта као пар ципела (и

то годишње). Са друге стране непотребном применом латиничног писма (и то управо Serbian latin, а не праве латинице) створен је низ проблема. Првих дана нове године, жалили су се возачи да не могу СМС-ом да плате паркинг ако таблице садрже слова Ć, Ć, Ž..., која и нису изворно латинична слова. Интервенцијом на софтверу Паркинг сервиса ствар је некако решена. Ако незадрживо стремимо Европи, мислимо ли и да ће програмери у Бриселу, ради наших непромишљености мењати софтвер? Сумњам. Ако икад уђемо у ЕУ сигурно ће тражити од нас да стандардизујемо аутомобилске ознаке.

Неко ће рећи: „Ма не претерујте са том ћирилицом, Европа је ипак латинични простор“. То је тачно али погледајмо како су се уклопили Грчка (члан ЕУ, шенгенске и еврозоне) и Бугарска (пуноправни члан ЕУ). Они су на таблицама задржали слова свога писма, она која су заједничка и латиници. Слично решење нађено је и у БиХ. И вук сит и овце на броју.

А шта смо ми урадили? Створили смо овиме велики проблем Србима који живе у Метохији и на Косову. Шиптарске власти не дозвољавају кретање возилима која имају нове таблице, а које означавају косовске и метохијске градове. Зар је то било тешко предвидети? У ствари, проблем су створиле снаге које фаворизују Serbian latin, чиме показују свој космополитизам, авангардност и писменост. Ми који пишемо ћирилицом и говоримо стране језике (где користимо одговарајућа писма), смо мало *passé*. Управо те снаге се не боре за статус покрајине (јер је по њима то решено), већ само да “тим људима доле, буде боље”. Е овим европејским потезом тим људима доле је постало горе.

Још не оглодасмо плећку, а саопштише нам да је одобрен слободан увоз горива, што ће нам омогућити јефтине и боље гориво. Сигурно има и оних који су у то поверовали, али десило се управо супротно. Наравно гориво је поскупело што изазива и домино ефекат, на друге производе. Ко није гледао шибицаре, нека се сада нагледа. Европа није гледала, те је на сами покушај увођења двоструких акциза оштро реаговала: “Но, но, драги пријатељи, можете ви плаћати најскупље путарине или најскупљи гас у Европи. То је ваш проблем. Али не можете дискриминисати наше енергенте, јер је то већ наш проблем”.

Као резултат алфаветске дезоријентације, а и потребе да се из празног џепа отме народу још који динар, власт нас је честила новим регистарским таблицама, које су довеле до нових проблема, што се и дало очекивати. Са једне стране наплаћује се нека налепница на којој пише исто што и у саобраћајној дозволи, али кошта као пар ципела (и то годишње).

Добисмо и још један новогодишњи поклон. Наиме банке, које су од 5. октобра наовамо биле понос власти, која се шепурила, самозадовољна реформом банкарског система, решише да наша дуговања продају утеривачима дугова. Најпре су спопадале народ и фирме да се што више задуже (по курсу од 76–80 динара за евро), затим су курс попеле за 30% (читај: 30% новца изашло из земље) а сада када тог новца нема, предале су наше: личне, породичне, професионалне и поверљиве податке (што је законски врло проблематично) приватним утеривачима дугова. Ако Европа не зна, ми одлично знамо шта су агенције за утеривање дугова. Ма шта неко мислио о садашњем политичком тренутку, кладим се да овако подао, гнусан, безобразан потез, није очекивао.

И коначно, најшибицарскији од свих потеза, изгледа је припрема да власт заштити народ од његових демократски изабраних представника. Наводно забринута за народни џеп, покренула је процес промене ни мање ни више него Устава. Повод је да се број посланика смањи са 250 на 125 или 150 (није ни важно). Додуше оваквих посланика је и 15 превише, али ако баш терамо мак на конач, уштеда која се смањењем броја посланика за 100 комада постиже је 40 динара по ста

новнику годишње, што је знатно мање од рекета који морамо платити при регистрацији кола, а претпостављам и мање него што кошта читава процедура промене Устава. Напредњацима, који као да у име власти предводе ову иницијалну фазу промене Устава, ако се искрено боре за смањење глобљења народа, предлажем да се боре за смањење трошкова регистрације аутомобила за 200 динара, и да оставе Устав на миру.

Мало је оних који верују да се тако крупна иницијатива покреће ради симболичне уштеде. Много више људи верује да се иза брега нешто ваља. Након Викиликсових открића, исувише је очигледно да је главна мета напада на Устав, његова преамбула, којом се Косово и Метохија третирају деловима државе. Сурово звучи, али Косово се за 40 динара не може купити, али се за толико може продати.

Све ово што је овде описано се догодило у само две недеље нове године, при чему је било и нерадних дана. Шта ли нас тек чека, кад се крене пуном паром? Ко би рекао да смо тек на половини најдужега месеца за све хришћане и ине, ма по ком календару *време рачунали*

..